

הַצֵּל

גל ואמא, שניהם בלבד, יצאו לטיול צעודו יד ביד. פסעו הם לאט הלכו לטיל, פתע גל לצדו מגלה את הצל. "מי אתה?" גל שואל "איזה איש משנה? שחור כפחם" - אך הצל לא עונה. הולך לאטו ליד גלי בצד, ככה בשקט צעוד לו יצעד. גל משתומם ואיננו מבין: כיצד עד היום בצל לא הבחין? משחק הוא בבית, הולך לגנון, אך את האיש המשנה לא פגש עד היום.

"אולי הוא מזפת?" גל גוחן ונוגע, אך הצל זז גם הוא וגל אינו פוגע. גל רוצה את הצל להכות, אך הצל לא מגיב. מנסה גל לבעוט, שוב לצל לא אכפת. גל יכול להרגיז, לצל אין אפילו עפעף להזיז. מחקה כמו קוף את כל התנועות. גל כבר כועס רוצה הוא להכות. גל מיבב, כיצד הוא מעז, אך אמא צוחקת: "בני, אל תתרגז". "הבט גל", לו אמא אומרת, "רוצה את השמש למעלה זוהרת? שם בשמים יש לשמש אמתחת, את כל הצללים מתוכה היא שולחת. עם בקר אור השמש זורחת, מיד את תיק הצללים היא פותחת, וכל צל כבר יודע למי הוא שיה. אחד למשל על יד בית לו נח. שני כבר יודע לו מקום מיחד, ליד עץ הברוש הוא יגור עדי עד. גם לכל איש אותה שמש זורחת, מתוך האמתחת את צלו היא שולחת, והצל ילוהו כל היום בלי הרף ויחזר לשמים עם רדת הערב. ובלילה בלילה עת בלנו נמים, וכל האורות נעלמים. מתאספים יחד הצללים במרום, מספרים לאמא איך עבר אותו יום. וצלה זה הלילה יספר, למשל, איך גלית אותו לצדה. גלי גל".